హత్యకు ఆహ్వానం!

అజీజ్

"ఎస్! ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి స్పీకింగ్!"

"నేను! ఆర్ముగాన్ని మాట్లాడుతున్నాను!"

"ఏ ఆర్ముగం?"

"అప్పుడే మరిచావా ఇన్‌స్పెక్టర్? రెండేళ్ళ క్రితం ఓ ఖూనీ కేసులో నన్ను పట్టుకుని, కోర్టులో పదేళ్ళ శిక్ష వేయించావు, ఆ ఆర్ముగాన్ని!"

"ఓ...నీవా! బావున్నావా?" అడిగేను ఓరగా రిస్టు వాచీ చూసుకుంటూ. రాత్రి రెండు గంటలు!

"మీ దయవల్ల ఇంతవరకూ బాగానే ఉన్నాను!"

"నీకు రెండేళ్ళ క్రితం పదేళ్ళ శిక్ష పడింది. అంటే, నీవు జైలునించి తప్పించుకున్నావన్న మాట!"

అవతల ఆర్యుగం నవ్వేడు. "ఔను! ఎన్నాళ్ళనించో తప్పించుకోడానికి వేస్తున్న ప్లాను ఈ నాటికి ఫలించింది. నేను తప్పించుకున్నట్టు నీకు తప్ప మరో ప్రాణికి తెలీదు. జైలునించి బైట పడగానే సరాసరి నీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను. దేనికో తెలుసా?"

"దేనికి?"

"నిన్ను కుక్కని చంపినట్టు చంపడానికి!"

నవ్వేను. "అలాగా! అదంత సులువైనపని అనుకుంటే, అలాగే చంపెయ్!"

"నవ్వులాటకాదు ఇన్స్పెక్టర్! ఇది నిజం. నిన్నిరాత్రి చంపందే నేను నిదరపోను. ఈ రెండేళ్ళు నీవల్ల నేను పడ్డ కష్టాలకి బదులు, వడ్డీతో సహా వసూలు జేస్తాను. అలా ఇలా కాదు. నిన్ను చరిత్రాత్మకంగా చంపుతాను. చంపబోయేముందు నీకిలా తెలిజెయ్యడంలోనే, నా వీరత్వం బైటపడుతోంది. ఏ వీరుడు తన శత్రువు మీద వెనకనించి దెబ్బ తియ్యడు. నీలో ఏ మాత్రం చీమూ, నెత్తురూ ఉన్నా, అరగంటలోగా శాంథోం బీచి దగ్గిరున్న మామిడి తోటలోకి రా!

అక్కడ డ్యూయల్ ఆడదాం! అందులో నీవు నన్ను చంపగలవో, నేను నిన్ను చంపగలనో తేలిపోతుంది. అక్కడ నన్ను తప్ప నాకు తోడుగా ఇంకెవ్వరూ ఉండరని ప్రమాణం జేస్తున్నాను. అలాగే నీవూ మూడో వ్యక్తికి తెలీకుండా, పోలీసులను వెంట బెట్టుకురానని ప్రామిస్ జెయ్యాలి. నీకు మరో హామీ ఇస్తున్నాను. పార్కులో మొదటి ఫైర్ నీ పిస్టల్నించే జరగనివ్వు. ఏమంటావ్?"

వాడి ధైర్యానికి నివ్వెరబోయేను. వాడంత ధైర్యంగా నన్ను పిస్తోలు యుద్ధానికి ఆహ్వానిస్తోంటే కాదనడం నా అహాన్ని చంపుకు తిన్నట్టే అవుతుంది.

క్షణం ఆలోచించి అన్నాను. "ఆల్ రైట్! నీ దగ్గిర పిస్తోలు ఉందా? లేక వచ్చేటప్పుడు వెంట తెమ్మంటావా?"

"అవసరం లేదు. నా దగ్గిర జర్మన్ మోడల్ ఆటోమేటిక్ రివాల్వర్ రెడీగా వుంది. అందులో నిండి వున్న ఆరు గుళ్ళూ నీ గుండెల్లో దిగడానికి తహతహలాడుతున్నాయి. జైలోంచి పారిపోగానే, ఓ రహస్య ప్రదేశంలో అవసరానికి పాతి ఉంచిన దీన్ని తెచ్చుకున్నాను. నీతోబాటు నా శత్రువుల్ని మరో ఐదుగుర్ని వైకుంఠం పంపే వరకూ దానికి విశ్రాంతి ఇవ్వను!" అన్నాడు ఆర్ముగం.

చిన్నగా నవ్వి- "ఆల్ రైట్ మిస్టర్ ఆర్ముగం! నీ ఆయువు మూడినప్పుడు ఎవరేం జేస్తారు? అరగంటలో అక్కడుంటాను. కాచుకో!" అంటూ రిసీవర్ క్రెడిల్ జేసి వెనుదిరిగేను.

గబగబ వేసుకున్న స్లీపింగ్ గౌన్ విడిచి, సూట్ తొడుక్కున్నాను. కాళ్ళకి చప్పుడుకాని షూస్ వేసుకున్నాను. గోద్రెజ్ బీరువా తెరిచి, పౌచ్ లో ఉన్న పిస్తోలు తీసేను. విరిచి చూసేను. నిండుగా ఉన్నాయి గుళ్ళు. దేనికైనా మంచిది స్పేర్ గా మరో పదిగుళ్ళు కోటు జేబులో వేసుకుని, చకచకా ఇంట్లోంచి బైటికి నడిచేను. తలుపు మూసి లాక్ జేసి పోర్టికోలో రెడీగా ఉన్న ఫియట్ కారెక్కి బైలుదేరాను.

2

అదే, మామిడి తోట!

చుట్టుపక్కలంతా నిర్మానుష్యం! ఎముకలు కొరికే చలి. వీధి స్తంభాలు ఒంటరిగా నిల్చుని కునికిపాట్లు పడు తున్నట్టు వెలుగుతున్నాయి.

ఓ టెలిఫోన్ పోల్ కింద కారాపేను. తోటచుట్టూ చిన్న సైజు పిట్టగోడ కట్టేరు. గేటు మూసిఉంది. ఆర్యగం అప్పటికే తోటలో ప్రవేశించి, నాకోసం కాచుకునుం టాడు. కారు శబ్దం విని నేను వచ్చినట్టు ఈ పాటికి పసి గట్టి ఉంటాడు.

హెడ్ లైట్స్ ఆర్పి కారు దిగేను. డోర్స్ లాక్ జేసి చూట్టూ చూసేను. పక్క దిక్కు లేదు. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ పిట్టగోడవైపు నడిచేను. ఆ గోడ దూకి తోటలో ప్రవేశించడం ఏమంత కష్టం కాదు. కన్ను మూసి తెరిచేలోగా ఎగిరి లోనికి దూకాను. ముందే భారీ మనిషిని. పిడుగు పడ్డట్టు అదిరింది భూమి. బూట్సు కింద పడి ఎండు పుల్లలు ఫెళ ఫెళమన్నాయి. నిమిషం అలాగే కూర్చుని చెవులు రిక్కించేను. చుట్టుపక్క లెక్కడా అలికిడి కాకపోడంతో మెల్లిగా లేచి నిల్చున్నాను.

అది చాలా పెద్దతోట. చెట్లన్నీ దగ్గిరదగ్గిరగా ఉంటం వల్ల చీకట్లో మరీ చీకటిగా కన్పిస్తోంది. మామిడి పిందెల కాలంలో తప్ప ఆ తోటలో మనిషి మాత్రుడు ఉండడు. చెట్ల ఆకుల మధ్య కూర్చుని అరుస్తున్నాయి కీటకాలు.

ఆ చలిలో నా చేతివేళ్ళు కొంకర్లు తిరుగుతున్నట్టు తోస్తోంది. జేబులోని నల్లని ఉలెన్ గ్లవుస్ తీసేను. అవి తొడుక్కోకుంటే, చలికి వేళ్ళు మొద్దుబారి నా గురి తప్పే ప్రమాదముంది. చకచకా వాటిని తొడుక్కుని,

పాంటు జేబులోంచి పిస్తోలు బైటికి తీసేను. చూపుడు వేలు ట్రిగ్గర్ మీద రెడీగా పెట్టుకుని, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ముందుకి నడిచేను.

నా సర్వీసులో ఇంతవరకూ ఎన్నో చిత్ర విచిత్రమైన సంఘటనల్ని ఎదుర్కున్నాను. మరెన్నో గుండెలు జలదరించే కేసుల్లో పనిజేసేను. అనేక సార్లు మృత్యువుని వెంట్రుక వాసిలో తప్పించుకున్నాను. కానీ, ఇది జీవితంలో అత్యంత చిత్రమైన ఘటన. నేను వెళ్ళేది మృత్యుగవ్హారంలోకి. ఊహించలేని థ్రిల్‌తో మనసు కొట్టుకుంటోంది.

కాళ్ళ క్రింద ఎండుటాకుల సవ్వడి కానివ్వకుండా జాగ్రత్తగా అడుగు తీసి అడుగు వేస్తున్నాను. కొద్దిదూరం నడిచేనో లేదో, పది గజాల దూరాన, చీకట్లో పకపక నవ్వు వినిపించింది. ఆగిపోయేను! చెవులు రిక్కరించుకున్నాను.

"శెభాష్ ఇన్‌స్పెక్టర్! నీవు వస్తావని నాకు తెలుసు. కారణం. నీవు మగాడివి, గుండెలున్న మగాడివి. ఒప్పందం ప్రకారం మొదటి ఫైర్ నీవే చెయ్! ఊఁ, ఆలస్యం చెయ్యకు!" అర్కుగం కంఠం మారుమోగింది చీకట్లో.

వాడి ధైర్యాన్నీ, నిజాయితీనీ మెచ్చుకోకుండా ఉండలేకపోయేను. సాధారణంగా అటువంటి పచ్చి రౌడీలు మాటకు కట్టుబడి వుంటారు. తన ఉనికి నాకు తెలీకముందే నన్ను చీకట్లో కాల్చిపారేసే అవకాశం ఉన్నా, వాడలా చెయ్యలేదు.

చిన్నగా నవ్వి అన్నాను—"ఇంతవరకూ నా గురి తప్పడం జరగలేదు. నేను పిస్తోలు పేల్చిన మరుక్షణంలో నీవు వైకుంఠంలో ఉంటావ్! అప్పుడు నన్ను చంపాలన్న

నీ కోరిక కోరికగానే మిగిలిపోతుంది. కనుక, నీవే ముందు కాల్చు!"

"నో, నో, ఇన్‌స్పెక్టర్! నా మాటంటే మాటే, దాన్ని మళ్ళీ వెనక్కి తీసుకోవడం కల్ల! ముందు నీవే కాల్చు!"

అంతే! గురిపెట్టి ట్రిగ్గర్ వత్తేను.

"ఢాం!" దిక్కులు పిక్కటిల్లేయి.

గావు కేక!

నా గురి తప్పలేదన్నమాట. ఆ చెట్టువేపు ఉరికేను. మసక వెలుగులో చుట్టూ చూసేను. ఖాళీ! అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు. టార్చి తీసుకు రానందుకు నా మీద నాకే కోపం వచ్చింది. నా పిస్తోలు గుండు తగిలి అర్మగం అక్కడే కూలిపోయాడనుకున్న నా అంచనా తారుమారైంది. వెనుదిరగబోయేను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో, "ఢాం!" అన్న చప్పుడు.

నా భుజాన్ని చీల్చుకుంటూ దూసుకుపోయింది గుండు.

"మై... గాడ్!" అంటూ భుజంపట్టుకుని చెట్టు బోదెకి ఆనుకున్నాను.

మంట! ఎర్రగా కాల్చిన కమ్మీతో వాత పెట్టినట్టు భరించలేని మంట.

దూరంగా సరసర ఆకుల చప్పుడు.

గురిపెట్టి కాల్చేను.

"ఓహ్!" అరుపు.

మరోసారి కాల్చేను. "ఢాం!" చెవులు చిల్లులు పడే చప్పుడు.

నిశ్శబ్దం!

"ఇన్‌స్పెక్టర్ విధి విచిత్రమైంది. మొత్తానికి ఈ డ్యూయల్ ఆటలో దాదాపు నీవే గెలిచావ్! నేను చెప్పలేనంత దయనీయంగా, గాయపడ్డాను. నీవు పేల్చిన గుండు తగిలి నా పిస్తోలు కూడా ఎగిరి చీకట్లో ఎక్కడో పడిపోయింది. నీకింకా ఆయుషు ఉంది. నేను వెళ్ళిపోతాను. మళ్ళీ త్వరలో నీ ముందుకు వచ్చి నిన్ను ఛాలెంజ్ చేస్తాను. ఇంత గాయపడ్డా, నా మాట ప్రకారం నా మిగతా నలుగురు శత్రువుల్లో ఎవరో ఒకర్ని ఈ రాత్రి చంపి తీరుతాను పిస్తోలు పోయినా, పదునైన స్ప్రింగ్ నైఫ్ నా జేబులో రెడీగా ఉంది. వస్తా..." నాకు చాలా దూరంలో పెద్దగా వినిపించాయి మాటలు.

నా రక్తం పొంగి పొర్లింది. వాణ్ణి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఇక్కణ్ణించి పారిపోనివ్వకూడదు. పట్టుకోవాలి. మళ్ళీ కటకటాల వెనక్కి పంపించాలి, జైలునించి పారిపోయినందుకు అదనంగా మరికొన్నాళ్ళు శిక్ష విధిస్తారు.

పళ్ళు బిగబట్టి బాధని ఓర్చుకుంటూ పావుగంట పిచ్చివాడిలా తోటంతా తిరిగేను. ఆర్ముగం ఐపులేదు.

అంత చీకట్లో ఏమాత్రం సవ్వడి కానివ్వకుండా ఎలా పారిపోయేడు? చెప్పలేని నిస్పృహతో గేటువేపు అడుగులు వేసేను. మెల్లగా గేటు కొక్కెం తీసి తోటలోంచి బైటపడి, కారు వేపు నడిచేను.

కారు నిల్చున్న తీరు చూస్తే ఏదో అనుమానం వేసింది. వంగి లెఫ్ట్ ఫ్రంట్ వీల్‌ని పరీక్షగా చూసేను. అనుమానమే నిజమైంది.

దాంట్లోంచి గాలి తీసెయ్యబడింది! నవ్వుకున్నాను. పోతూ పోతూ తనని నేను వెంబడించకుండా, జాగ్రత్త కోసం గాలి తీసిపోయేడు ఆర్ముగం.

టాక్సీలో తప్ప ఇహ ఇల్లుచేరే మార్గం లేదు. టైం చూసుకున్నాను. రాత్రి మూడు గంటలు! అక్కడికి ఫర్లాంగు దూరంలో ఉన్న శాంత్ మహల్ టాకీస్ టర్నింగ్‌లో ఓ టాక్సీ స్టాండ్ ఉంది. గబగబ నడవ సాగేను. టాకీస్ టర్నింగ్ తిరిగే సరికి కన్పించింది టాక్సీ స్టాండ్.

రెండు మూడు టాక్సీలు ఆగి ఉన్నాయి. ఐదు నిమిషాలు అరిచి గీపెట్టితే ఓ డ్రైవర్ లేచేడు. నిద్రమత్తులో నా అవతారాన్ని అట్టే గమనించలేదు.

బాక్ సీట్లోకి దూరి, "వినాయకన్ స్ట్రీట్ పోనివ్!" అన్నాను.

టాక్సీ కదిలింది!

రెండేళ్ళ క్రితం పార్వతప్ప అనే ఓ లక్షాధికారిని అతని ఇంట్లోనే పిస్తోలుతో కాల్చి చంపేడు ఆర్ముగం! పార్వతప్పకి మద్రాసులో బిజినెస్ మాగ్నెట్‌గా మంచి పరపతి వుండేది. అతను తమిళుడు కాదు. మైసూర్‌నించి మద్రాసు వచ్చి సెటిలయ్యేడు. అతను చెయ్యని వ్యాపార మంటూ లేదు. రకరకాల పద్ధతులద్వారా, ఫారిన్‌నించి స్మగ్లింగ్ గూడ్స్ తెప్పించి, మద్రాసు మార్కెట్‌లో రహస్యంగా డిస్ట్రిబ్యూట్ జేసేవాడు. అతని కనుసైగలో పెద్ద స్మగ్లింగ్ గ్యాంగ్ పనిజేస్తుండేది.

ఆ గ్యాంగ్‌లోని సభ్యుల్లో ఆర్ముగం ఒకడు. పార్వతప్పకి ఆర్ముగంమీద ఓ ప్రత్యేకమైన అభిమానం వుండేది. కస్టమ్స్ ఉద్యోగులనించీ, అనేక పోలీస్ ఆఫీసర్లని సైతం గుప్పిట్లో వుంచుకునేవాడు పార్వతప్ప. అటువంటి పాపులర్ వ్యక్తిని ఎవ్వరూ ఊహించని విధంగా కాల్చి చంపేడు ఆర్ముగం! అరెస్టయ్యేక పార్వతప్పని తనే

చంపేనని ఒప్పుకున్నాడు గానీ, హత్యకి కారణం ఏమిటో ఎంత ప్రయత్నించినా చెప్పలేదు.

ఆర్ముగానికి పంకజం అనే ఓ చెల్లెలు వుండేది. హాస్టల్లో వుండి, కన్యా ఆర్ట్స్ కాలేజ్‌లో చదువుకునేది. ఆర్ముగానికి శిక్షపడి జైలుకెళ్ళాక ఆమె ఎక్కడికెళ్ళిందో, ఏమైపోయిందో ఎవ్వరికీ తెలీదు.

పార్వతప్పకి ఇద్దరు కొడుకులుండేవారు. అందులో కరియప్ప అనే పెద్దకొడుకు సన్యాసం స్వీకరించి దేశాల వెంట తిరుగుతున్నాడు. రెండో కొడుకు బసవప్ప, తండ్రి మార్గాన్నే స్వీకరించి, నిరాఘాటంగా స్మగ్లింగ్ బిజినెస్ నడుపుతున్నాడు.

సడన్ బ్రేక్‌తో ఆలోచనలు చెదిరిపోయేయి. వీధి మలుపులో ఆపేడు డ్రైవర్. దిగి మీటర్ బిల్ పే జేసి గబగబ ఇంటివేపు నడిచేను. లాక్ తీసి ఇంట్లో అడుగు పెట్టేను. తలుపు మూసి గడియ బిగించి, గబగబ బట్టలు విప్పేను.

బీరువాలోంచి ఫస్ట్ ఎయిడ్ బాక్స్ తీసి, దూదిలో శుభ్రంగా గాయాన్ని కడిగేను. అదృష్టం బావుండి గుండు భుజంలో తిష్ట వెయ్యలేదు. లేకుంటే ఆపరేషన్ జేసి తియ్యవలసి వచ్చేది. సెప్టిక్ కాకుండా, గాయంమీద బెంజాయిన్ పులిమి బాండేజీతో కట్టు కట్టుకున్నాను. మందు ప్రభావంతో చిమచిమలాడుతోంది గాయం.

స్లీపింగ్ గౌన్ తొడుక్కుని, బల్లమీది ఫోన్ వేపు నడిచేను. వెంటనే సెంట్రల్ జైల్‌కి ఫోన్ జేసి ఆర్ముగం తప్పించుకున్న విషయం చెప్పాలి.

నెంబర్ రింగ్ జేసి రిసీవర్ అందుకున్నాను.

"ఎస్! జైలర్ షణ్ముగం స్పీకింగ్!" అవతలినించి వినిపించింది.

"నేను క్రయిం బ్రాంచి ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి మాట్లాడుతున్నాను!"

"గుడీవినింగ్ సార్! ఏమిటి విశేషం?"

"కొన్నిగంటల క్రితం మీ జైలునించి ఆర్ముగం అనే ఖైదీ పారిపోయేడు!"

అవతల జైలర్ నవ్వు వినిపించింది. "సారీ సార్! మీరేదో కన్‌ఫ్యూజింగ్‌లో ఉన్నట్టున్నారు. ఇప్పుడే ఐదునిమిషాల క్రితం నేను సెల్సన్నీ రౌండ్ జేసి వచ్చేను. ఖైదీ ఆర్ముగం తన సెల్లో శుభ్రంగా నిదరబోతున్నాడు!"

నిర్ఘాంతబోయేను! అప్రయత్నంగా రిసీవర్ని క్రెడిల్ మీదుంచేను. ఏమిటీ మాయ? ఖైదీ ఆర్ముగం జైల్లో నిదర బోతుంటే, నన్ను తోటలోకి ఆహ్వానించి నాతో డ్యూయల్ ఆడిన వ్యక్తి ఎవ్వరు? ఆర్ముగం పేరుతో నన్ను దేనికి ఫూల్‌ని జేసేడు?

నా ఆలోచన ఇంకా తెగక ముందే, ఫోన్ గణగణ మోగింది.

రిసీవర్ అందుకుని, "ఎస్! రాజారెడ్డి స్పీకింగ్!" అన్నాను.

"నేను! ఆర్ముగాన్ని మాట్లాడుతున్నాను!"

నా రక్తం వేగాన్ని పుంజుకుంది. "మిస్టర్! నీవు ఆర్ముగానివి కాదు. నేనిప్పుడే సెంట్రల్ జైల్‌కి ఫోన్ జేసి కనుక్కున్నాను. ఖైదీ ఆర్ముగం తన సెల్లో హాయిగా నిదరబోతున్నాడు. నన్ను ఫూల్‌ని జెయ్యడానికి ప్రయత్నించకు!"

అవతలివేపు పెద్దగా నవ్వేడతను. "కరెక్ట్ ఇన్స్పెక్టర్! జైలర్ మీతో చెప్పింది సగం కరెక్ట్! కానీ, ఆ సెల్లో కంబళీ కప్పుకు పడుకుంది నేను కాదు. ఆ జైలు వార్డర్! అతన్ని చూసి, నేనని పొరబడుంటాడు జైలర్!

జరిగిందేమిటో చెబుతా వినండి. రాత్రి సరిగ్గా ఒంటి గంటకి, నా సెల్ ముందునించి ఓ డ్యూటి వార్డర్ పోతున్నాడు. అతని రాకకోసమే కటకటాల తలుపుదగ్గిర కాచుకున్న నేను, పొట్ట పట్టుకుని మూలగసాగేను. అతను దగ్గరికి వచ్చి ఏం జరిగిందని అడుగుతున్నాడు. అంతే, చిరుతలా అతని గొంతు పట్టుకుని ఊచల దగ్గరికి లాక్కున్నాను. కన్ను మూసి తెరిచేలోగా ఎడంచేతి అంచుతో అతని మెడమీద ఒక్కటి ఇచ్చేను. కిక్కురుమనకుండా మెడ వాల్చేసేడు.

అతని జేబులోంచి సెల్ కీ తీసి, కటకటాలకి వేళాడే తాళం తెరిచేను. అతన్ని సెల్లోకి లాగి, నా బట్టలు అతనికి తొడిగి, అతని యూనిఫాం నేను వేసుకున్నాను. నిదరబోతున్నట్టు అతనిమీద కంబళీ కప్పి, సెల్లోంచి బైటపడ్డాను. యథాప్రకారం తలుపుకి తాళం వేసి, అత్యంత జాగ్రత్తగా జైల్లోంచి ఇవతల పడ్డాను.

ఇంతకీ, ఇప్పు డెక్కణ్ణించి మాట్లాడుతున్నానో తెలుసా ఇన్స్పెక్టర్! ఓ ప్రైవేట్ డాక్టర్ ఇంటినించి, నీవు పేల్చిన గుళ్ళు నా రెండు చేతుల్లోనూ దిగబడ్డాయి. తోటలో నిన్ను పల్టీ కొట్టించి, అక్కణ్ణించి సరాసరి ఈ డాక్టర్ ఇంటికి వచ్చేను. నా పరిస్థితి చెప్పి, గుళ్ళు తియ్యామన్నాను. మొదట ఒప్పుకోలేదు. స్ప్రింగ్ నైఫ్ తీసి బెదిరించి ఒప్పించేను. ఆపరేషన్ జేసి, రెండు గుళ్ళూ బైటికి తీసేడు. కట్టు కట్టేడు. నా అయామ్ క్వైట్ ఇన్

స్పెక్టర్! అంటిల్ ఎనీ టైమ్ ఐ విల్ మీట్ యూ!" అవతల క్లిక్కుమంది.

వాడి ధైర్యం నన్ను దిగ్భ్రాంతుణ్ణి జేస్తోంది!

గబగబ ఓ నెంబర్ రింగ్ జేసి-"హలో, సెంట్రల్ జైల్!" అన్నాను.

"యస్! షణ్ముగం స్పీకింగ్!"

"నేను, ఇన్ స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి మాట్లాడుతున్నాను!"

"మీరు చెప్పింది రైటే సార్! మీ ఫోన్ వచ్చేక దేనికైనా మంచిదని ఓసారి అర్ముగం సెల్ వేపు వెళ్ళి చూసేను. లోపల పడుంది అర్ముగం కాడు. మా వార్డర్! వాడు తప్పించుకున్నట్టు మీకెలా తెలిసింది సార్?" షణ్ముగం కంఠం వణుకుతోంది.

ఔను మరి. అతని డ్యూటీలో పారిపోయేడు అర్ముగం. రేపుదయం లోగా అతన్ని సస్పెండ్ జేస్తారు. జరిగిందంతా పూసగుచ్చినట్టు చెప్పేను షణ్ముగంకు.

రిసీవర్ క్రెడిల్ జేసేను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో తలుపు తట్టిన చప్పుడు.

నా కనుబొమలు ముడివడ్డాయి. "ఎవ్వరు?" అన్నాను.

"దయచేసి కాస్త తలుపు తెరవండి!" అది ఓ స్త్రీ కంఠం.

ఇంత రాత్రివేళ నా ఇంటికి ఓ ఆడది రావడమా? ఆశ్చర్యంతో తల ముక్కలవుతూ తలుపువేపు నడిచేను. జాగ్రత్తకోసం తలుపుకడ్డంగా నిల్చుని, గడియ లాగి, ఓరగా తలుపు తెరిచి చూసేను. గుమ్మాని కవతల చీకట్లో చీరలో ఓ స్త్రీ ఆకారం కనిపించడంతో తలుపు పూర్తిగా తెరిచేను.

ఆమె ఎవ్వరో కాదు. అర్ముగం చెల్లెలు! పంకజం!!

ఇన్నాళ్ళూ ఏమైంది? ఎక్కడుంది? ఊహించని విధంగా ఇక్కడెలా ప్రత్యక్షమైంది?

ఒకే ఒక్క క్షణంలో ఇన్ని తేలుకొండీలు మెదిలేయి నా బుర్రలో.

"లోనికి రావచ్చా ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ?" అడిగింది.

తలూపి, తలుపు కడ్డం తొలిగేను. లోన అడుగుపెట్టింది పంకజం.

పాతికేళ్ళుంటాయి. మిడిల్ హైట్. ఎముక కనిపించని నిండైన ఒళ్ళు. గుండ్రని భుజాలు. రౌండ్ ఫేస్. కొందరాడవాళ్ళని చూస్తే చేతులెత్తి దండం పెట్టాలనిపిస్తుంది. మనకి తెలీకుండానే వారిపట్ల ఓ రెస్పెక్టబుల్ ఫీలింగ్ వస్తుంది. కొందర్ని చూస్తే ముసలివాళ్ళకైనా సరే నరాలు వేడెక్కుతాయి. ఓరగా చూసి కన్ను గీటాలనిపిస్తుంది. పంకజాన్ని చూస్తే సరిగ్గా అదే భావం కలుగుతుంది.

"అలా కూర్చో!" అన్నాను గది మధ్య సోఫా చూపిస్తూ.

వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చుంది. కాస్త ఛాతీ విరిచి నడుస్తుంది. అడుగులు వేస్తే లయబద్ధంగా కదులుతాయి పిరుదులు.

తలుపు మూసి వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చున్నాను.

"ఇంత రాత్రివేళ, ఇలా హఠాత్తుగా మీ ఇంటికి వచ్చినందుకు ఆశ్చర్యపడుతున్నారు కదూ ఇన్‌స్పెక్టర్? నేను మీతో ముఖ్యమైన సమాచారం అందజెయ్యడానికి వచ్చేను!"

"ఏమిటి?" నా కంఠంలో క్యూరియాసిటీ ధ్వనించింది.

"మా అన్నయ్య జైలునించి పారిపోయేడు!"

ఆశ్చర్యం నటించేను.

"అంతే కాదు, ఈ రాత్రి ముగ్గుర్ని హత్య జెయ్యబోతున్నాడు!"

"ఎవ్వర్ని?"

"హోటల్ అపోలో ప్రొప్రైటర్ హరీంద్రనీ, సేఠ్ పార్వతప్ప కొడుకులు బసవప్పనీ, కరియప్పనీ చంపబోతున్నాడు!"

"నీ కెలా తెలిసింది?"

"గంట క్రితం అన్నయ్య స్వయంగా వచ్చి నాకు చెప్పేడు!"

"ఇంతకీ, రెండేళ్ళ క్రితం మీ అన్నయ్య సేఠ్ పార్వతప్పని హత్యజేసి జైలుకెళ్ళేక నీవు ఏమైపోయావ్? ఇన్నాళ్ళూ ఎక్కడున్నావ్?" అడిగేను ఆశ్చర్యంగా.

పంకజం వెంటనే పలకలేదు. క్షణం ఆలోచించి, ఏమనుకుందో ఏమో తలెత్తి అంది—"సేఠ్ పార్వతప్పని అన్నయ్య దేనికి చంపేడో తెలుసా ఇన్‌స్పెక్టర్?"

"తెలీదు! తెలుసుకోడానికి ఎంత ప్రయత్నించినా, ఆర్ముగం చెప్పలేదు. పార్వతప్ప జేసే స్మగ్లింగ్ వ్యాపారంలో అతనూ పనిజేసేవాడు కదా, ఇద్దరి మధ్యా ఏవో లావాదేవీలు వచ్చి చంపివుంటా డనుకున్నాం. అలాగే కేసు బనాయించాం. దానికి మీ అన్న ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పలేదు!"

పేలవంగా నవ్వింది పంకజం—"ఆ హత్య కేవలం నా గురించే జరిగింది ఇన్‌స్పెక్టర్!"

"వాట్?" నివ్వెరబోయేను.

భారంగా నిట్టూర్చి చెప్పసాగింది పంకజం: "రెండేళ్ల క్రితం నేను చదివే కన్యాఆర్ట్సు కాలేజ్‌కి సేఠ్ పార్వతప్ప

ఫైనాన్షియల్ కన్వీనర్‌గా ఉండేవాడు. నేను హాస్టల్లో ఉండి చదువుకునేదాన్ని. ఒకరోజు రాత్రి హాస్టల్‌కి సేఠ్ పార్వతప్ప ఇంటినించి ఫోన్ వచ్చింది. మా అన్నయ్య తన ఇంట్లో ఉన్నాడనీ, నాతో ఏదో అర్జెంటుగా మాట్లాడా లంటున్నాడనీ, వెంటనే బైలుదేరి రమ్మని ఫోన్ జేసేడు పార్వతప్ప. ఉన్నపళంగా బైలుదేరి వెళ్లేను.

అంతకిముందు అనేకసార్లు అతనింటికి వెళ్ళేను. ఆ ఇంటి ఆడవాళ్ళతోకూడా నాకు పరిచయం వుంది. ఇంటి కెళ్ళగానే నన్ను మేడమీదికి వెళ్ళమన్నాడు నౌఖరు. మేడమీది గదిలో పార్వతప్ప తప్పితే ఇంకెవ్వరూ లేరు. నేను మోసపోయేనని గ్రహించేలోగా గది తలుపులు మూసుకున్నాయి. ఆ సమయంలో ఇంట్లో ఆడవాళ్లుకూడా లేరు. ఏ సినిమాకో వెళ్ళుంటారు. అటువంటి నిస్సహాయ పరిస్థితిలో నామీద పడి క్రూరంగా చెరిచేడు పార్వతప్ప.

ఇంటికెళ్ళి ఏడుస్తూ జరిగింది చెప్పేను అన్నయ్యకి. ముందే ముక్కోపి! ఆ సంగతి వినగానే అతని రక్తం పొంగిపొర్లింది. ఆన్ ది స్పాట్ వెళ్ళి పార్వతప్పని పిస్తోలుతో కుక్కని కాల్చినట్టు కాల్చి పారేసేడు. నా పరువు కాపాడటానికి ఆ హత్య ఎందుకు జేసేడో చెప్పలేదు ఖూనీ. ఆ రహస్యం మా ఇద్దరి మధ్యే ఉండిపోయింది.

పార్వతప్పనే కాదు, వాడి కుటుంబాన్నంతా తుడిచి పెడతానని శపథంజేశాడు అన్నయ్య. అతని శపథం పూర్తికాక ముందే అరెస్టయ్యేడు. అతను జైలుకెళ్ళగానే, నేను హైదరాబాద్‌లో ఓ స్నేహితురాలిదగ్గర కొన్నాళ్ళుండి, సంవత్సరం క్రితం మళ్ళీ ఇక్కడికి వచ్చేను. ఓ ప్రైవేట్ కంపెనీలో స్టెనోగ్రాఫర్‌గా జేరి, మద్రాసు మారుమూల ఓ అద్దె యింట్లో ఉంటూ అజ్ఞాతజీవితం

గడుపుతున్నాను. జైల్లో వున్న అన్నయ్యాకి అడపాదడపా ఉత్తరాలు రాస్తూనేవున్నాను. అక్కణ్ణించి అతనూ నాకు ఉత్తరాలు రాసేవాడు... ఈరోజు ఉన్నట్టుండి హఠాత్తుగా జైలునించి పారిపోయి వచ్చేడు!''

''పార్వతప్ప కొడుకులు బసవప్పనీ, కరియప్పనీ చంపుతానన్నాడంటే, పాత పగ అనుకోవచ్చు. కానీ, హోటల్ అపోలో ప్రొప్రైటర్ హరీంద్రని దేనికి చంపుతానన్నాడు?'' అడిగేను ఆశ్చర్యంగా.

క్షణం ఆగి అంది పంకజం. ''హరీంద్ర నాకు తీరని ద్రోహం జేసేడు ఇన్స్పెక్టర్! నమ్మించి మోసం జేసేడు. అన్నయ్యాకీ, అతనికీ మొదటినించీ బిజినెస్లో మంచి స్నేహం వుండేదిట. జైలుకెళ్ళగానే అన్నయ్య నాకు ఉత్తరం రాసేడు. తన డబ్బు ఐదువేలరూపాయలు హరీంద్ర దగ్గిర ఉన్నాయనీ, డబ్బుకోసం ఎటువంటి బెంగ పెట్టుకోవద్దనీ, హరీంద్రని కలుసుకుని డబ్బు తీసుకోమనీ రాసేడు. అప్పుడు కలుసుకున్నాను హరీంద్రని.

అతన్ని మొదటిసారి చూడగానే ఒకరకం అభిమానం ఏర్పడింది నాలో. అడపా దడపా కలుసుకునేదాన్ని. అనుకోకుండా ఇద్దరం చేరువైపోయాం. నన్ను పెళ్ళి జేసుకుంటానని ప్రమాణం జేసేడు హరీంద్ర. నిజమే అనుకున్నాను. ప్రలోభంలో పడిపోయేను. ఫలితంగా నాకు నెల తప్పింది. అతని ప్రతిరూపం నాలో నిలిచిపోయింది.

వారం క్రితం అతన్ని కలుసుకుని, ఆ సంగతి చెప్పి, వెంటనే పెళ్ళిప్రయత్నాలు చెయ్యమన్నాను. నావంటి చరిత్ర హీనురాలిని ఎలా చేసుకుంటా ననుకున్నావని నవ్వేడు! నా కాళ్ళకింది నేల పగిలిపోయినట్టు తోచింది. ఆ సంగతి వివరంగా తెలిజేస్తూ అన్నయ్యకి ఉత్తరం

రాసేను. ఫలితంగా హరీంద్రమీద పగ తీర్చుకోడానికి జైలునించి తప్పించుకున్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ! పార్వతప్పని చంపినందుకే అన్న య్యకి పదేళ్ళు శిక్ష పడింది. పదేళ్ళ తరవాత మళ్ళీ స్వేచ్ఛాజీవి అవుతాడనే గ్యారంటీ వుంది. కాని, ఇలా జైలునించి తప్పించుకుని, మూడు హత్యలు చేస్తే అతనికి మరణశిక్ష తప్పదు. ఆ దయనీయ పరిస్థితి రాకముందే ఆ అఘాయిత్యం చెయ్యకుండా అతన్ని ఆపడం మంచిది కదూ? ఎవ్వర్ని చంపినా, ఎందర్ని చంపినా, పోయిన నా శీలం తిరిగివస్తుందా? నాకీ లోకంలో అన్నయ్య తప్పితే ఇంకెవ్వరున్నారు?'' అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది పంకజం.

''ఏడవక! ఇటువంటి పరిస్థితిలోనే మనసు రాయి చేసుకోవాలి. నా శాయశక్తులా ప్రయత్నించి, అర్మగం చేతిలో ఆ హత్యలు జరక్కుండా ఆపుతాను!'' అంటూ లేచి ఫోన్ వేపు నడిచేను.

క్రయిం బ్రాంచి హెడ్ క్వార్టర్స్‌కి రింగ్ చేసి రిసీవర్ అందుకున్నాను.

''ఎస్! సార్జంట్ డేవిడ్ స్పీకింగ్!'' అవతలినించి వినిపించింది.

''నేను! ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి మాట్లాడుతున్నాను!''

''చెప్పండి సార్!''

''తక్షణం బైలుదేరి నన్ను కలుసుకో! ఇంట్లో వున్నాను.''

''ఓ. కే. సర్!'' అవతల క్లిక్‌మంది.

రిసీవర్ దించి వెనుదిరిగేను.

"ఇక నన్ను వెళ్ళమంటారా?" అడిగింది పంకజం.

తలూపేను. "అవసరం కలిగితే మళ్ళీ నిన్ను కలుసుకుంటాను."

పంకజం లేచి, వేనిటీ బాగ్ తెరిచి ఓ స్లిప్ తీసిచ్చింది. అందుకుని చూసేను. దాంట్లో పంకజం ఇంటి ఎడ్రెస్, ఆమె పనిచేసే ఆఫీసు అడ్రెస్, ఆఫీస్ ఫోన్ నెంబర్ వున్నాయి.

"ఇంటివరకూ ఎలా వెళతావ్? టాక్సీ స్టాండ్ కి ఫోన్ జేసి టాక్సీ తెప్పించనా?" అడిగేను.

"వద్దు! వచ్చేటప్పుడు టాక్సీలోనే వచ్చేను. బైట వెయిటింగ్ లో వుంది" అంటూ తలుపు తెరుచుకుని వెళ్ళిపోయింది పంకజం.

స్లీపింగ్ గౌన్ విడిచి, గబగబ యూనిఫాం తొడుక్కున్నాను. ఓల్డ్ ఫైల్స్ బీరువాలోంచి, అర్కుగం కేసుకి సంబంధించిన ఫైల్ తీశేను. నేను పరిశోధించిన క్రిమినల్ కేసులన్నీ నా పెర్సనల్ రికార్డ్స్ గా ట్రూ కాపీస్ జేసి అట్టే పెట్టుకుంటాను. ఆ ఫైల్లో కేబినెట్ పైజు అర్కుగం ఫోటో వుంది. దాన్ని తీసి జేబులో పెట్టుకుని బీరువా లాక్ జేసేను.

ఇంతలో బైట మోటర్ బైక్ వచ్చి ఆగిన చప్పుడైంది. బహుశా సార్జంట్ డేవిడ్ వచ్చుంటాడు. అతను అనేక కేసుల్లో నాకు అసిస్టెంట్ గా పనిజేసేడు. డిపార్ట్ మెంట్లో మమ్మల్ని ట్విన్ టైగర్స్ అని పిలుస్తారు.

బూట్సు టకటక చప్పుడు జేసుకుంటూ లోనికి వచ్చేడు డేవిడ్. పొట్టిగా, గున్నఏనుగులా వుంటాడు. కాస్త నలుపు, మంచి బాక్సర్! చేతికి గ్లవుస్ తొడుక్కో

కుండా, పిడికిలి బిగించి గోడని గుద్దేదంటే పెచ్చు ఊడి పడవలసిందే!

"వాట్ హాపెండ్ సర్?" అడిగేడు నన్ను శాస్త్ర పరీక్షగా చూస్తూ.

"చెబుతాను పద!" అంటూ తలుపువేపు నడిచేను.

"మీ నడకలో ఏదో మార్పు కనిపిస్తోంది!" అన్నాడు డేవిడ్ అనుమానంగా.

"ఔను! భుజానికి పిస్టల్ గుండు గాయమైంది. రైట్ హాండ్ సరిగ్గా పనిజెయ్యడం లేదు."

"వాట్?" డేవిడ్ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"దార్లో అంతా విపులంగా చెబుతాను పద!" అంటూ ఇంటికి లాక్ జేసి మోటర్ బైక్ వేపు నడిచేను.

డేవిడ్ బైక్ స్టార్ట్ జెయ్యగానే బాక్ సీటుమీద కూర్చుంటూ—"హోటల్ అపోలోకి పోనివ్!" అన్నాను.

గేర్ మార్చి క్లచ్ వదిలేడు. గేటుగుండా బైటికి పోనిచ్చి, ఎడంవేపు తిప్పేడు. బాణంలా దూసుకు పోతోంది బుల్లెట్.

జరిగిందంతా డేవిడ్‌కి చెప్పసాగేను.

3

హోటల్ అపోలో పార్కింగ్‌లో మోటర్ బైక్ ఆపి లోనికి నడిచాము. యూనిఫాంలో ఉన్న మమ్మల్ని చూడ గానే కౌంటర్ క్లర్క్ చటుక్కున లేచి నిల్చున్నాడు.

"హరీంద్రకోసం వచ్చాం, ఆయన ఎక్కడ?" అడిగేను.

"థర్డ్ ఫ్లోర్‌లో ఆయన గదిలో ఉన్నారు. రండి చూపిస్తాను!" అంటూ లిఫ్ట్ వేపు నడిచాడు క్లర్క్.

లిఫ్ట్‌లో పైకి చేరుకున్నాం. నడవాలో కొంతదూరం తీసికెళ్ళి ఓ గదిముందు ఆగేడు క్లర్కు. తలుపు మూసి ఉంది. మునివేళ్ళతో తట్టేను. కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది. ఆశ్చర్యంతో మరి కాస్త తోసేను. తెరుచుకుంది. గదిలో చీకటి!

"మిస్టర్ హరీంద్రా!" పిలిచేను.

జవాబులేదు!

నా గుండె వేగం అందుకుంది. మెల్లిగా గదిలో అడుగు పెట్టేను.

చిమ్మ చీకటి! కంటికి ఏమీ కనిపించడంలేదు.

"మిస్టర్ హరీంద్రా!" ఈసారి గట్టిగా పిలిచేను.

సూది పడితే వినిపించే నిశ్శబ్దం!

"మే ఐ కమిన్ సర్?" బైటినించి అడిగేడు డేవిడ్.

"ఎస్!" అన్నాను.

డేవిడ్ లోనికి వచ్చేడు. అతని వెనకే క్లర్కు రాబోయేడు.

"నువ్వు అక్కడే ఉండు!" అన్నాడు డేవిడ్ కరుగ్గా. అతను బైటే ఉండిపోయేను.

"డేవిడ్! గోడలు వెదికి లైటు వెలిగించు!" అంటూ చీకట్లో రెండడుగులు ముందుకి వేసేను. కాలికి ఏదో తగిలింది. మెత్తగా, లావుగా! సరిగ్గా అదే సమయంలో డేవిడ్ లైటు వేసేడు. అనుమానమే నిజమైంది. నేలమీద శవం! చేతులు బార్లా చాపి బోర్లాపడున్న మగాడి శవం!! చుట్టూ రక్తపు మడుగు!!!

చటుక్కున వంగి శవాన్ని వెల్లికిలా తిప్పి చూసేను.

హరీంద్ర! ప్రాణం లేని హరీంద్ర!!

నోరు సగం తెరిచి ఉంది. కళ్ళు తెరిచి గది కప్పుని చూస్తున్నట్టున్నాయి. ఛాతీలో, పొట్టలో వరసగా కత్తిపోట్లు! ఒక్కటికాదు, రెండుకాదు. ఎనిమిది లోతైన కత్తిపోట్లు.

అనుకున్నంతా అయింది. ఆర్ముగం తన మాట నిలబెట్టుకున్నాడు. వాడు హరీంద్ర గదిలోకి రావడం ఎవ్వరైనా చూసేరా? గబగబ బైటికెళ్ళి క్లర్కుని అడిగేను.

“ఇది ఏరోడ్రోంకి దగ్గర్లో ఉన్న హోటల్, రాత్రింబవళ్ళూ తెరిచి ఉంటుంది. ఎంతోమంది వస్తూ పోతుంటారు. వాళ్ళలో ఎవర్ని ఎలా గుర్తు పెట్టుకోవడం?” అన్నాడు.

నిజమే! లోపల ఏం జరిగిందో అతనికింకా తెలీదు.

మళ్ళీ గదిలోకి వెళ్ళేను. “అంబులెన్స్‌కీ, ఫోటోగ్రాఫర్లకీ ఫోన్ చెయ్. ఈలోగా నేను ఏమైనా ఆధారాలు దొరుకుతాయేమో వెదుకుతాను!” అన్నాను డేవిడ్‌తో.

ఓ మూల ఉన్న ఫోన్ వేపు నడిచేడతను.

గదినంతా నా కళ్ళు ఎక్స్‌రే తియ్యసాగేయి. ఓ గోడ వారగా మెత్తని ఫోంబెడ్, దానికి వేళాడుతున్న నీలి రంగు దోమతెర. గోడలకి ఖరీదైన ఆయిల్ పెయింట్స్. ఓ మూల నిలబెట్టిన గాద్రెజ్ బీరువా. అటు నడిచేను. బీరువా పిడి విప్పి తలుపు తెరిచేను. పై రెండు అరల్లో హేంగర్స్‌కి వేళాడుతున్న సూట్స్, కింది అరలో వరసగా పేర్చిన ఫైల్స్. ఒక్కొక్కటే తీసి చూడసాగేను.

హోటల్‌కి సంబంధించిన పాత ఎకౌంట్స్, పర్సనల్ లెటర్స్, బిజినెస్ కరస్పాండింగ్ మేటర్స్! అందులోనే ఉన్న ఓ ఫొటో ఆల్బమ్ నన్నాకర్షించింది. తీసి చూసేను.

వివిధ సైజు గ్రూప్ ఫోటోస్, సింగిల్ స్నాప్ అందంగా అంటించి ఉన్నాయి. అందులో కొన్ని బ్లాకండ్ వైట్ అరో కొన్ని కలర్ ఫోటోలు!

సింగిల్ స్నాప్స్‌లో ఒకటీ రెండూ తప్ప మిగతా వన్నీ అందమైన అమ్మాయిలవే! అందులో నవ్వుతున్న పంకజం ఫోటో కూడా ఉంది. సాలోచనగా తలూపేను. ఆ ఆల్బమ్ చూసేక హరీంద్ర గొప్ప గ్రంధసాంగుడని ఇట్టే పసిగట్టవచ్చు. ఒకప్పుడు ఆర్ముగంతో కలిసి, పార్వ తప్ప స్మగ్లింగ్ గ్రూప్‌లో పనిజేసేవాడు.

ఆలోచిస్తూ ఆ ఆల్బమ్ అలాగే చేతిలో ఉంచుకుని, ఫైల్సన్నీ బీరువాలో సర్ది తలుపు మూసేను.

"ఫోన్ జేశాను! కొద్ది నిమిషాల్లో అంబులెన్స్, ఫోటో గ్రాఫర్స్ రావచ్చు!" అన్నాడు డేవిడ్.

"ఆల్ రైట్! వాళ్ళు రాగానే, ఇక్కడి తతంగం పూర్తిజేసి, ఎస్. పి.కి జరిగిందంతా ఇన్‌ఫార్మ్ జెయ్. నేను పార్వతప్ప ఇంటికి వెళుతున్నాను!" అంటూ జేబులోంచి ఆర్ముగం ఫోటో తీసి "ఈ ఫోటోని సేమ్ కాపీస్ తీయించి, నగరంలోని ప్రతి పోలీస్ స్టేషన్‌కి పంపించు. మఫ్టీలో డిటెక్టివ్ కానిస్టేబుల్స్‌ని రెడీజేసి, నగరమంతా వల పన్నాలి. ప్రతి హోటల్, ప్రతి లాడ్జింగ్, వ్యభి చార గృహాలూ, బార్స్, క్లబ్స్, అన్నీ సెర్చ్ జెయ్యాలి. వెంటనే పత్రికాఫీసులకి ఓ ప్రకటన కూడా పంపు!" అన్నాను.

ఫోటో అందుకుని తలూపేడు డేవిడ్!

రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. ఆరు గంటలు!

అప్పుడే తెల తెలవారబోతోంది. హోటల్లోంచి బైట పడి మోటర్ బైక్ ఎక్కేను.

4

పార్వతప్ప ఇంటికి వెళ్ళేసరికి, చిన్నసైజు జాతర కనిపించింది. ఆడవాళ్లు పెద్దగా ఏడుస్తున్నారు.

అనుకున్నంతా అయింది!

ఓ మూల వరండాలో కూర్చున్న పార్వతప్ప పెద్ద కొడుకు కరియప్ప కనిపించేడు.

అటు నడిచేను. యూనిఫాంలో ఉన్న నన్ను చూడగానే లేచి నిల్చున్నాడు.

"అయామ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రాజారెడ్డి!" అన్నాను షేక్‌హేండ్ ఇస్తూ.

"మేమే మీకు ఫోన్ జెయ్యాలనుకుంటున్నాం! ఇంతలో, మీరే వచ్చారంటే ఆశ్చర్యంగా ఉంది! నా తమ్ముడు బసవప్పని ఎవ్వరో పొడిచి చంపేరు!" అన్నాడు కరియప్ప.

"శవం ఎక్కడుంది?"

"రండి చూపిస్తాను" అంటూ వెనుదిరిగి లోనికి నడిచేడు. అతన్ని అనుసరించాను. మెట్లగుండా మేడమీదికి తీసికెళ్ళి, ఓ గదిముందు ఆగి, "లోపల ఉంది! చూడండి!" అన్నాడు.

గదిలో అడుగుపెట్టేను. అది బెడ్‌రూం. గది వెచ్చగా ఉంది. బసవప్ప శవం నేలమీద వెల్లకిలా పడుంది. ఛాతిలో రెండేరెండు కత్తిపోట్లు కనిపిస్తున్నాయి. ఓ కాలు మడిచి ఉంది. మంచంమీద పరుపూ, దుప్పటీ, తలగడా చిందరవందరగా పడున్నాయి. మంచంపక్క టీపాయ్‌మీది అలారం టైపీస్, నీళ్ళ జగ్, గ్లాసూ కిందపడి పగిలి ఉన్నాయి.

చావకముందు హంతకుడితో కలియబడుంటాడు బసవప్ప. నా దృష్టి బార్లా తెరిచి ఉన్న గది కిటికీ మీద నిలిచింది.

చలికాలంలో కిటికీ దేనికి తెరిచి ఉంది? అటు నడిచేను. ఓ కిటికీరెక్క కింద గ్లాస్ పగిలి ఉంది. కిటికీ అంచుమీద మట్టి మరకలు! బైటికి తొంగిచూసేను. కిటికీ పక్కనే వాటర్ పైప్!

అర్థమైంది. ఆర్ముగం ఆ నీటిగొట్టం ద్వారా పైకి వచ్చి' కిటికీగుండా లోనికి దూకి ఉంటాడు. సాలోచనగా తలూపుతూ వెనుదిరిగాను.

బైటికి వచ్చి, "రాత్రి మీ తమ్ముడి కేకలుగానీ, ఈ గదిలోంచి ఏవైనా శబ్దాలుగానీ, మీకు వినిపించేయా?" అడిగేను కరియప్పని.

"ఈ ఇంట్లో జబ్బుతో తీసుకుంటున్న మా అమ్మా, నేనూ, తమ్ముడూ, వేలువిడిచిన మా విధవ మరదలూ ఉంటున్నాము. నాకు ఏకాంత, ప్రశాంత వాతావరణం ఇష్టం కనక ఔట్ హౌస్‌లో ఒంటరిగా ఉంటాను. ఇక ఇంట్లో అమ్మా, విధవ మరదలూ, తమ్ముడూ ఉంటారు. అమ్మకి హార్ట్ ఎటాక్ ఉన్న కారణంగా మేడ మెట్లెక్కే అవసరం ఉండకుండా కింది గదిలోనే ఉంటుంది. ఆమెకి తోడుగా మరదలూ, నౌఖర్లూ ఉంటారు. మేడమీద ఉండేది తమ్ముడొక్కడే! నేనెలాగూ సన్యసించేను గనక, ఈమధ్యే తమ్ముడికి ఓ సంబంధం నిశ్చయించేము. ఇక వాడి ద్వారానే మా వంశం నిలిచేది. ఇంతలో ఈ ఘోరం జరిగిపోయింది!" అన్నాడు కరియప్ప పూడుకుపోయిన స్వరంతో.

అతనికి దాదాపు ముప్ఫై అయిదేళ్ళుంటాయి. మనిషిలో ఏదో తేజస్సు కనిపిస్తుంది. కాషాయంరంగు లాల్చీ, అదే రంగు పంచ, మెడలో రుద్రాక్షమాల, నుదుట

విభూతిరేఖలు, అతనికి గౌరవప్రదమైన గాంభీర్యాన్ని కలిగిస్తున్నాయి.

"మీరు యాత్రలనించి ఎప్పుడు తిరిగి వచ్చేరు?" అడిగేను.

"దాదాపు ఏడాది అవుతోంది. నాన్నగారి హత్య తరవాత, తను పోయేవరకూ నన్ను ఇంటిపట్టునే, తన కళ్ళముందే ఉండమని మరీమరీ బ్రతిమాలింది అమ్మ. ఆమెకి బాల్యంనించీ నేనంటే ప్రత్యేకమైన అభిమానం. ఈ చివరిదశలో ఆమె కోరిక కాదనలేకపోయేను!"

"మీ తమ్ముడు మీ స్వంత వ్యాపారంతోబాటు, దొంగ బంగారంవంటి స్మగ్లింగ్ బిజినెస్ కూడా చేస్తుంటాడని మీకు తెలుసా?"

తల విదిలించేడు కరియప్ప. "నాన్నగారు పోయేక, ఆ వ్యాపారగొడవేదో తమ్ముడే చూసుకుంటున్నాడు. నా కలాటి లావాదేవీలంటే బొత్తిగా గిట్టదు. నేను పాండురంగ భక్తుణ్ణి!"

అతనివల్ల అట్టే వివరాలు తెలీవు. సాలోచనగా తలూపి, "మీ అమ్మగార్ని ఓసారి చూడాలి. ఆవిడద్వారా మీ తమ్ముడికి సంబంధించిన వివరాలేవైనా తెలీవచ్చు" అన్నాను.

భారంగా నిట్టూర్చేడు కరియప్ప. "తమ్ముడి దుర్మరణం ఆమెమీద గట్టిదెబ్బ తీసింది. ఆమెకి మిగిలింది మే మిద్దరమే మగ సంతానం. ఈ జీవితంలో నేనెలాగూ పెళ్ళి జేసుకోను. ఇక ఈ వంశాన్ని నిలిపేది తమ్ముడొక్కడే. వాడిమీద అటువంటి ఆశ నిలుపుకున్నాక, వాడిలా అర్ధాంతరంలో దయనీయంగా వెళ్ళిపోతే ఆ తల్లి హృదయం ఎలా ఉంటుందో మీరే ఊహించండి. ఇటు

వంటి పరిస్థితిలో ఆమెని యక్షప్రశ్నలువెయ్యడం భావ్యం కాదు. ఏమైనా తెలుసుకోవాలంటే మా మరదల్ని పంపిస్తాను. ఆమెనడిగి మీ సందేహాలు తీర్చుకోండి!''

``ఆల్ రైట్! ఆవిడనే పంపండి'', అన్నాను. జేబులోంచి సిగరెట్ తీస్తూ.

``రండి. కింద హాలుపక్క గది ఖాళీగా ఉంది!'' అంటూ మెట్లవేపు నడిచేడు కరియప్ప.

అతన్ని అనుసరించేను. హాలుపక్క ఓ గదిలోకి తీసికెళ్ళి, సోఫాసెట్ చూపించి వెళ్ళిపోయేడు. సోఫాలో కూర్చుంటూ, టీపాయ్‌మీది టెలిఫోన్ ముందుకి లాక్కున్నాను. క్రయింబ్రాంచికి రింగ్ జేసి, తక్షణం ఆంబులెన్స్‌నీ, ఫోటోగ్రాఫర్స్‌నీ పంపమని చెప్పి రిసీవర్ దించేను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో, గదిలో అడుగుపెట్టిన యువతిని చూసి, రెప్ప వెయ్యడం మరిచిపోయేను.

పాతికేళ్ళుంటాయి. పొట్టికాదు, మరీ పొడుగూకాదు. తెల్లగా వుంది. నిండైన ఒళ్ళు. తెల్లబ్లౌజు, తెల్ల చీర, చెదిరిన జుత్తు. ఒంటిమీద వీసమెత్తు బంగారం లేకున్నా, ఎలాంటి మేకప్ జేసుకోకున్నా ఆమెలో ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆకర్షణ ఉంది. కాస్త స్నానం అదీ జేసి తయారైతే కళ్ళు చెదిరిపోయేలా ఉంటుందేమో!

ఏడ్చి కళ్ళు తుడుచుకున్నట్టు కంటికింద ఇగిరిపోయిన నీటిచారలు.

``రండి, ఇలా కూర్చోండి!'' అన్నాను ఈ లోకంలోకి వస్తూ.

పైట నిండుగా కప్పుకుని, వచ్చి సోఫాలో ఒదిగి కూర్చుంది.

"రెండేళ్ల క్రితం పార్వతప్పగారి హత్యకేసులో నే నిక్కడికి వచ్చినప్పుడు మిమ్మల్ని చూసినట్టు గుర్తులేదు!" అన్నాను రంగంలోకి దిగుతూ.

"ఔను! అప్పుడు నాకు కొత్తగా పెళ్ళయింది. అత్త వారి ఇంట్లో ఉన్నాను. ఏడాది క్రితం మా వారు కారు ఏక్సిడెంట్‌లో పోయేరు. అప్పట్నించీ మా అత్తగారికి నేనంటే పడేది కాదు. చీటికీ మాటికీ వేపుకు తినేది. అక్కడ బ్రతకలేక ఇక్కడికి వచ్చేశాను!"

"మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?"

"కళ్యాణి!"

"రాత్రి బసవప్ప గదిలోంచి కేకలూ, చప్పుళ్ళూ ఏమీ వినిపించలేదా మీకు?"

"లేదు! నాకు పగలు పడుకునే అలవాటు లేదు. కనక రాత్రి బాగా నిదరపడుతుంది. ఇక అత్తయ్యకి చెవులు సరిగా వినిపించవు. ఉన్న ఇద్దరు ముగ్గురు నౌఖర్లూ, పగ లంతా పనిజేసి అలసిపోయి, తలో మూల పడుకుని ఆద మరిచి నిదరబోతారు. రాత్రి ఏంజరిగిందో ఉదయం లేచే వరకూ మాకేమీ తెలీదు. ఇంట్లో అందరికీ ఉదయం ఆరు గంటలకే నిద్రలేచే అలవాటుంది. లేవగానే బసవప్పకి బెడ్ టీ తీసుకునే అలవాటుంది. ఉదయం టీ తీసికెళ్ళిన నౌఖరుకి ఆ దృశ్యం కనిపించి, కేకలు పెడుతూ కిందకి వచ్చేడు!"

"మీకు హరీంద్ర తెలుసా?"

"ఏ హరీంద్ర?"

నవ్వేను. "హోటల్ అపోలో యజమాని!"

"తెలీదు!"

"అతను మీకు బాగా తెలుసని నాకు తెలుసు!" అన్నాను నవ్వుతూ.

కళ్యాణి మొహం ఎర్రబడింది. "చెప్పానుగా! అటువంటి పేరు నే నింతవరకూ వినలేదు?"

పకపక నవ్వేను. "బుకాయించి ప్రయోజనం లేదు కళ్యాణీ! హరీంద్రకీ, మీకూ మంచి పరిచయం ఉన్నట్టు నా దగ్గిర నిరుష్టమైన ఆధారం ఉంది!"

"ఉంటే, ఏదీ చూపించండి చూద్దాం!" అంది తీక్షణంగా.

పరువు కోసం ఆమె పడుతున్న పాట్లు చూస్తే ఓ పక్క జాలివేసింది. గదిలో ఆమె అడుగుపెట్టినప్పుడే, నా మెదడులో మెరిసింది ఆలోచన. అంతకి ముందెక్కడో ఆమెని చూసినట్టు. చేతిలో ఉన్న అల్బమ్ తెరిచేను. కొన్ని పేజీలు తిరిగేశాక, కనిపించింది ఫోటో. కళ్యాణిది! పాస్‌పోర్ట్ సైజు అర్ధో కలర్ ఫోటో!

ఆమెకు ఫోటో కనిపించేలా అల్బమ్ తిప్పి టీపాయ్ మీద పెట్టి ఆమెవేపు చూసేను. అప్పటికే కళ్యాణి మొహం రంగులు మారింది.

"ఈ అల్బమ్ ఎవ్వరిదో తెలుసా? మిస్టర్ హరీంద్రది! ఇప్పుడైనా ఒప్పుకుంటారా నా ప్రశ్నలో నిజం ఉందని?"

కళ్యాణి పలకలేదు. చేతుల్లో ముఖం కప్పుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది. "దయచేసి ఏడవకండి! నేను డిటెక్టివ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ని. మీ పర్సనల్ విషయాలేవైనా సరే నాతో చెప్పడానికి సంశయించవద్దు. ఇతర్ల రహస్యాలెప్పుడూ నా మనసులో గుప్తంగా ఉంటాయి. చెప్పండి. మీకు హరీంద్రతో ఎలా పరిచయమైంది? మీ ఫోటో అతని దగ్గరికెలా వచ్చింది?" అడిగేను.

క్షణం తర్వాత పైటతో కళ్ళు తుడుచుకుని, జీవం లేని కంఠంతో చెప్పసాగింది కళ్యాణి: "ఏవో బిజినెస్ విషయాలు మాట్లాడ్డానికి, బసవప్ప కోసం తరచూ ఇక్కడికి వచ్చే వాడు హరీంద్ర! ఒక్కోసారి బసవప్ప ఇంట్లో లేకుంటే నేనే అతనితో మాట్లాడవలసి వచ్చేది. మొదట ఎంతో మంచివాడని భ్రమిసేను. అతని మాట తీరు అలా ఉండేది. మొదటి పరిచయంతోనే అతనిమీద ఒకరకం అభిమానం ఏర్పడింది నాలో. బసవప్ప ఇంట్లో ఉన్నా, లేకున్నా ఏదో ఒక వంకతో తరుచూ వచ్చే వాడు. నాతో మాట్లాడి వెళ్ళేవాడు. దాన్నిబట్టి అతను నా కోసమే ఇక్కడికి వస్తున్నట్టు గ్రహించేను.

అతని ప్రలోభంలో పడిపోయేను. నన్ను పెళ్ళిచేసు కుంటానని బాసలు చేసేడు. నమ్మేను! అతన్ని చూస్తే అతను చెప్పే ప్రతి మాటా నమ్మ బుద్ధి వేస్తుంది. ఒక రోజు రాత్రి ఓ ముఖ్యవిషయం మాట్లాడాలనీ, ఉన్న పళంగా అపోలో హోటల్ కి రమ్మనీ ఫోన్ చేసేడు. బహుశా మా పెళ్ళి విషయమే అయుంటుందని, ఓ స్నేహితురాలి ఇంటికి వెళ్తున్నానని చెప్పి హోటల్ కెళ్ళేను.

అక్కడ మాయమాటలు చెప్పి నన్ను మలినం చేసేడు. తరవాత అతని ప్రవర్తనలో మార్పు రాసాగింది. అడపా దడపా ఇంటికి వచ్చేవాడల్లా, ఇప్పుడు పూర్తిగా రావడం మానేసేడు. అనేకసార్లు ఫోన్లో మాట్లాడ్డానికి ప్రయత్నిం చేను. ఫలితంలేదు. దాంతో అర్థం చేసుకున్నాను అతనిక అందడని!

కేవలం నా శరీరం మీది వాంఛతో నన్ను పరిచయం చేసుకున్నాడు. కల్లిబొల్లి కబుర్లు చెప్పి నన్ను పూర్తిగా

తనవేపు తిప్పుకున్నాడు. వాంఛ తీరింది. దులిపేసుకున్నాడు. తప్పు నాది కాదు. నా వయసుది! ఆ వయసుని సృష్టించిన భగవంతుడిది. ఇంత చిన్న వయసులో, ఇంకా పాదాల పారాణి ఆరకముందే, నా నుదుటి కుంకుమని తుడిచివేసిన ఆ పరబ్రహ్మది!''

నిట్టూర్చేను. ఆమె ఆక్రందనలో నిజం లేకపోలేదు. హరీంద్ర చేతుల్లో ఆటబొమ్మలైన అనేకమంది అమ్మాయిల్లో కళ్యాణి ఒకతి! కేవలం కాకతాళీయంగానే ఈ రహస్యం నా దృష్టిలో నానింది.

సాలోచనగా తలూపేను. ''మీ పట్ల నాకు సానుభూతి ఉంది. మీరీ విషయం విని నిర్ఘాంతబోవచ్చు. హరీంద్ర రాత్రి హత్య జెయ్యబడ్డాడు!''

పేలవంగా నవ్వింది కళ్యాణి. ''నా శాపం ఊరికే పోలేదన్న మాట. అటువంటి మనుషుల చావు అలాగే రాసిపెట్టి ఉంటుంది!'' అంది.

''బసవప్ప వ్యక్తిత్వం ఎటువంటిది?''

''మంచివాడే! కాని, తండ్రిలాగే అతనికీ ధనదాహం ఎక్కువ. డబ్బు సంపాదించడానికి ఎన్ని అక్రమ వ్యాపారాలు జెయ్యడానికైనా వెనుదీయని తత్వం! పోతే, పెదబావ కరియప్ప, ఓ మూగజీవి. ఆయనకీ లోకంతో సంబంధం ఉండదు. యవ్వనంలో ఉన్నప్పుడే ఐహిక బంధాలని త్యజించేరు!''

''బసవప్పని, హరీంద్రనీ ఎవ్వరు చంపేరో తెలుసా?''

''ఎవ్వరు?''

''అర్ముగం!''

ఆశ్చర్యంతో కళ్యాణి నోరు తెరుచుకుంది. ''అదెలా? అతను జైల్లో శిక్ష అనుభవిస్తున్నాడే!''

"జైలునించి తప్పించుకున్నాడు. దేనికో తెలుసా? మీ కుటుంబ సభ్యులని తుడిచిపెట్టడానికి. వాడు పట్టుబడే వరకూ మీరంతా కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండాలి!" అన్నాను.

అంతలో అంబులెన్స్, ఫోటోగ్రాఫర్స్ వచ్చేరక్కడికి. అక్కడి తతంగం ముగించి, శవాన్ని అంబులెన్స్‌లో పంపి, కరియప్పనీ, కళ్యాణినీ మరోమారు హెచ్చరించి బైలుదేరేను.

5

ఆర్ముగం జైలునుంచి తప్పించుకోడం, మద్రాసు ప్రాంతంలో పేరుపొందిన స్మగ్లర్స్ బసవప్పా, హరీంద్రలు హత్య చెయ్యబడటం మా పోలీస్ ఫోర్స్‌లో తీవ్ర సంచలనం రేపింది.

మద్రాసు పొలిమేరలతో సహా ఆర్ముగం కోసం నగరమంతా వలపన్ని ఉంచేము. మఫ్టీలో ఉన్న సి. ఐ. డి. కానిస్టేబుల్స్‌నించి ఏ క్షణంలోనైనా ఇన్ఫర్మేషన్ రావచ్చు. క్రయిం బ్రాంచి హెడ్‌క్వార్టర్స్‌లోని నా ఆఫీస్‌లో కూర్చుని ఫోన్‌కాల్స్ కోసం వేచి ఉన్నాను. ఎమర్జెన్సీ టైంలో నాకు తోడుగా ఉండేందుకు సార్జంట్ డేవిడ్ రెడీగా ఉన్నాడు.

అప్పుడు రాత్రి సరిగ్గా ఏడు గంటలవుతోంది. సిగరెట్ అంటించి తీవ్రంగా యోచిస్తున్నాను. మెరుపులా మెరిసింది ఆలోచన. "జైలు కెళ్ళకముందు ఆర్ముగానికి ఓ ప్రియురాలుండేది కదూ?" అడిగాను డేవిడ్‌ని.

"ఔను! మూన్‌లైట్ క్లబ్ డాన్సర్ మిస్ ఎల్లో ఫ్లవర్!" అన్నాడు డేవిడ్ మెరసే కళ్ళతో.

"ఇంతసేపూ ఆ విషయం నా బుర్రకి తట్టలేదు. కమాన్! ఓమారు మూన్‌లైట్ క్లబ్ కెళ్ళి ఎల్లోఫ్లవర్ని కలుసుకుందాం. అర్మగం జైల్లోంచి బైటపడి తప్పకుండా ఆమెని కలుసుకునుంటాడు!" అన్నాను టేబిల్ మీది క్యాప్ అందుకుని లేస్తూ.

ఐదు నిమిషాల్లో మోటర్ బైక్ మీద క్లబ్ చేరుకున్నాం.

క్లబ్ మేనేజర్ మమ్మల్ని చూడగానే సాదరంగా ఆహ్వానించేడు లోనికి.

"మీ క్లబ్ డాన్సర్ ఎల్లోఫ్లవర్ని కలుసుకోవడానికి వచ్చాం! ఆమెని పిలిపించండి!" అన్నాను.

"సారీ సార్, ఆమె ఈ రోజు రాలేదు. రానని లీవ్ లెటర్ పంపింది!"

సాలోచనగా తలూపేను. "ఆల్‌రైట్! ఆమె అడ్రస్ చెప్పండి!"

"ధనలక్ష్మి కాలనీ, డోర్ నెంబర్ 145-20/422."

క్షణం వృధా చెయ్యకుండా ధనలక్ష్మి కాలనీ చేరుకున్నాం.

ఓ టెలిఫోన్ పోల్ కింద బుల్లెట్ ఆపేడు డేవిడ్.

"నువ్విక్కడే ఉండు. నేను ఇంట్లో కెళ్ళి చూస్తాను. నా అంచనా ప్రకారం అర్మగం ఆ ఇంట్లో ఉండి ఉంటే, నేను రావడం చూసి ఏదో ఒక ఎత్తువేసి, ఇంట్లోంచి బైటపడవచ్చు. వాణ్ణి వదలకుండా నీడలా ఫాలో జెయ్!" అన్నాను మోటర్ బైక్ దిగుతూ.

డేవిడ్ తలూపేడు.

వీధిని పరీక్షగా చూస్తూ ముందుకి నడిచేను. విశాలమైన వీధి. ఇరుపక్కలా అందమైన ఇళ్ళు. అవి మున్సిపల్ క్వార్టర్స్. చాలా ప్రశాంతమైన ప్రదేశం. వీధిలో అట్టే

జనసంచారం లేదు. డోర్ నెంబర్స్ చెక్ జేస్తూ గబగబ నడుస్తున్నాను.

ఫర్లాంగు దూరం నడిచేక, కనిపించింది ఎల్లోఫ్లవర్ ఇల్లు. గేటుపక్క అందమైన నేమ్ ప్లేట్ వేళాడుతోంది. అది చిన్న సైజు డాబా ఇల్లు. ఇంటిముందు చిన్న కాంపౌండ్, చెక్క గేటు, గేటుముందు నల్లని ఎంబాసిడర్ కారు ఆగి ఉంది. కారులో ఎవ్వరూ లేరు. రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. ఎనిమిదింబావు!

చెక్క గేటు తోసుకుంటూ మెల్లిగా కాంపౌండ్ లో అడుగుపెట్టేను. కాంపౌండ్ లో మసక చీకటి. ఇంటి తలుపు మూసి ఉంది. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తలుపువేపు నడిచేను. మెట్లెక్కి, జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసేను. సేఫ్టీ కాచ్ లాగి, దాన్ని ఎడం చేతిలో రెడీగా పట్టుకని, మునివేళ్ళతో తలుపుమీద తట్టేను.

నిశ్శబ్దం!

క్షణం ఆగి మళ్ళీ తట్టేను.

"ఎవ్వరు?" లోపలినించి వినిపించింది స్త్రీ కంఠం.

నే నెవ్వర్నో ముందే చెబితే ప్రమాదం. "మీతో పనుంది. కాస్త తలుపు తెరవండి!" అన్నాను. గబగబ తలుపు దగ్గరికి వస్తున్న అడుగుల చప్పుడు. తలుపు దగ్గిర ఆగిపోయింది. గడియ తీస్తున్న శబ్దం. నిమిషం చూసి మెల్లిగా తోసేను. కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది.

"లోనికి రండి!" జీరగా పలికింది స్త్రీ కంఠం.

లోపల చీకటి! కళ్ళు చిట్లించి చూసేను. ఎవ్వరూ కనిపించడం లేదు. ఇదేదో పన్నాగంలా ఉంది. వీధిలో లైటు వెలుగుతుంటే, ఇంట్లో చీకటేమిటి? "నా చేతిలో రివాల్వర్ ఉంది. చీకట్లో కూడా నా గురి తప్పదం

జరగదు. పిచ్చివేషాలు వేస్తే ముప్పు మీకే! ఇంట్లో లైటు వెలిగించండి!" అన్నాను లోన అడుగుపెడుతూ.

"ఫ్యూజ్ పోయింది. ఫరవాలేదు. రండి! దీపం వెలిగిస్తాను!"

జేబులోంచి సిగరెట్ లైటర్ తీసేను. సరిగ్గా అదే సమయంలో పడింది దెబ్బ. బుర్ర పగిలేలా, కళ్ళు బైర్లు కమ్మేలా తలమీద పడింది. కళ్ళల్లో చుక్కలు మెరిసేయి. తేరుకునేలోగా మరోటి పడింది. అంతే!

మొదలు నరికిన చెట్టులా కింద కూలేను!

6

"అబ్బా!" అంటూ కళ్ళు తెరిచేను.

చీకటి! తలలో సూదిపోటు. జివ్వుమంటోంది.

నేలమీద తడిమి చూసేను. సిగరెట్ లైటర్, పిస్తోలు చేతికి తగిలేయి. మెల్లిగా లేచి నిల్చున్నాను. లైటర్ వెలిగించి గోడలని పరీక్షగా చూసేను. తలుపు పక్క కనిపించింది స్విచ్. తడబడే అడుగులతో వెళ్ళి స్విచ్ వత్తేను. లైటు వెలిగింది. అది డ్రాయింగ్ రూం! ఎదురుగా మరో రెండు గదులున్నాయి. ఇల్లంతా నిశ్శబ్దం. నన్ను స్పృహ పోగొట్టి పిట్టలు ఎగిరిపోయుంటాయి. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ఎదురుగా కనిపిస్తున్న ఓ గదివేపు నడిచేను. లోపల చీకటి. లోన అడుగుపెట్టి తలుపుపక్క తడిమి స్విచ్ వత్తేను. లైటు వెలిగింది. ఆ వెలుగులో, కనిపించిన దృశ్యం చూసి, నా గుండె క్షణం ఆగి తిరిగి కొట్టుకో సాగింది. అది కలా? నిజమా? నమ్మాలా? వద్దా?

ఓ గోడవారగా డన్‌లప్ మంచం. ఆ మంచంమీద వెల్లికిలా పడున్న శవం!

ఎవ్వరిదోకాదు. అక్షరాలా అర్చగం శవం! రెండు

చేతులూ, రెండు కాళ్ళూ బార్లా చాఫి, వెల్లికిలా పడు న్నాడు. ఒంటిమీద కేవలం ఒక కట్ డ్రాయర్ ఉంది. కళ్ళు రెండూ తెరుచుకుని ఇంటి కప్పువేపు చూస్తు న్నాయి. కణత దగ్గిర రంధ్రం! ఆ రంధ్రంలోంచి కారి చెవికింద ఎర్రగా, చిక్కగా గడ్డకట్టిన రక్తం!

మంచానికి కాస్త ఎడంగా, కింద నేలమీద బోర్లా పడుంది ఎల్లో ఫ్లవర్! ఆమె ఒంటిమీద కూడా కట్ డ్రాయర్ తప్పితే మరో బట్టలేదు. స్తనాలు నేలకి అదుము కుని వెడల్పుగా కన్పిస్తున్నాయి. కళ్లు మూతలు పడు న్నాయి. వీపులో ఎర్రని రంధ్రం!

ఇద్దరూ మరణించేరు. మంచి రసపట్టులో ఉండగా హత్య చెయ్యబడ్డారు!

ఆర్ముగం రౌడీ! పచ్చి రౌడీ. అటువంటివాళ్ళకి గడ పకో శత్రు వుంటాడు. వాడు జైలునించి తప్పించుకున్నా డని, ఈ పాటికి నగరమంతా పాకిపోయింది. జైల్లో ఉండి బయటపడ్డాక సహజంగా ప్రతివాడూ ముందు, కామతృష్ణ తీర్చుకోడానికే ప్రయత్నిస్తాడు. ఆర్ముగం ఎల్లో ఫ్లవర్ని ఉంచుకున్న సంగతి దాదాపు అందరికీ తెలుసు. వాడు సెక్సప్పిల్ తీర్చుకోడానికి తప్పక ఎల్లో ఫ్లవర్ ఇంట్లో తిష్ట వేస్తాడని ఊహించే హంతకుడు సరా సరి ఇక్కడికి వచ్చేడు...

బయట మోటర్ బైక్ చప్పుడు వినగానే ఆలోచనకి బ్రేకు పడింది. అది బుల్లెట్ చప్పుడు. అంతవరకూ డేవిడ్ సంగతే మరిచేను. ఛటుక్కున వెనుదిరిగి బయటికి పరి గెత్తేను. బుల్లెట్ కి స్టాండ్ వేసి కాంపౌండ్ లోకి వస్తున్న డేవిడ్ నన్ను చూడగానే, "థాంక్ గాడ్! మీరు క్షేమంగా ఉన్నారుకదా?" అన్నాడు ఆతృతగా.

"అయామ్ క్వైట్ ఓ. కే. నీ సంగతి చెప్పు!" అన్నాను.

"మీరు ఇంట్లో కెళ్ళిన కొద్ది సేపటికి రెండు ఆకారాలు ఇంట్లోంచి బయటికి వచ్చేయి. దాదాపు పరిగెత్తుతున్నట్టు నడుస్తూ గేటుముందు ఆగి ఉన్న కార్లో కూర్చున్నాయి. చీకట్లో దూరంనించి వాళ్ళని పోల్చుకోలేక పోయేను. కారు స్టార్టయి వేగంగా బయలుదేరింది. వాళ్ళని కాస్త ముందు పోనిచ్చి బుల్లెట్ ఎక్కి వెనక బయలుదేరేను. ఆ కారు తిన్నగా అళగర్ స్వామి స్ట్రీట్ లో ఓ చిన్న సైజు మేడలో కెళ్ళి ఆగింది. ఆ రెండు ఆకారాలు దిగిలోని కెళ్ళేయి!" అన్నాడు డేవిడ్.

నాలో ఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది. "పద! అక్కడి కెళ్ళి చూద్దాం!" అంటూ బుల్లెట్ వేపు నడిచేను. పావు గంటలో అక్కడికి జేరుకున్నాం.

మేడ ముందుభాగంలో చిన్నసైజు కాంపౌండ్. కాంపౌండ్ లో కెళ్ళడానికి ఓ చెక్క గేటు. మేడమీద ఒకే ఒక గదిలో లైటు వెలుగుతున్నట్టు బాల్కనీలోంచి వెలుగు కనిపిస్తోంది.

సవ్వడి కాకుండా చెక్క గేటు తెరిచి, ఇద్దరం కాంపౌండ్ లో ప్రవేశించేము. బాల్కనీ కింద ఆగి తలెత్తి పైకి చూసేను. బాల్కనీ పక్క గోడకి అతుక్కుని కనిపించింది నీటిగొట్టం.

డేవిడ్ ని నా వెనకే పైకి రమ్మన్నట్టు సైగజేసి నీటి గొట్టం అందుకున్నాను. కన్నుమూసి తెరిచేలోగా పాములా పాకుతూ పైకి జేరుకున్నాను. ఈ సర్వీసులో అదొక అత్యవసరమైన విద్య! పిట్టగోడ అంచు అందుకుని మెల్లిగా బాల్కనీలోకి దిగేను. అక్కడ మసక చీకటి. గదిలో

గ్లాసుల శబ్దం వినిపిస్తోంది.

బల్లిలా గోడకి అతుక్కుని, పిల్లిలా అడుగులు వేస్తూ తలుపుని సమీపించి, లోనికి చూసేను. అంతే! నా స్థానంలో వేరొకరు ఉండివుంటే, ఆ దృశ్యం చూసి బుర్ర గింగుర్లు తిరిగి కింద పడిపోయేవారే! నేనుమాత్రం స్థాణువునై గదిలోని దృశ్యం చూడసాగేను.

గదిమధ్య సోఫాలో కరియప్ప కూర్చున్నాడు! అతని చేతిలో సగం నిండిన విస్కీ గ్లాసు! అతని ముందు, సోఫాలో కూర్చుని సోడా కార్క్ ఊడదీస్తోంది అతడి మరదలు కళ్యాణి!!

గ్లాసులోని విస్కీని ఒక్క గుక్కలో ఖాళీజేసి, "హమ్మయ్య! ఇప్పుడు కాస్త మైండ్ రిలాక్స్ అయింది. ఇక మన మార్గంలోని ముళ్ళన్నీ తొలిగిపోయినట్టే. పోలీసులు ముప్పుతిప్పలు పడి మూడు చెరువుల నీళ్ళు తాగినా ఈ కేసు సాల్వ్ జెయ్యలేరు. వాళ్ళ ఫైళ్ళలో ఈ కేసు మూతపడేవరకూ మనం కాస్త జాగ్రత్త పడాలి!" అంటున్నాడు కరియప్ప కన్నడంలో.

చాలు! కేసు విడిపోయింది. పూర్ కరియప్ప!

జేబులోంచి పిస్తోలు బైటికితీసి, సెఫ్టీ కాచ్ లాగేను. ట్రిగ్గర్ మీద వేలు రెడీగా ఉంచి, తలుపుగుండా గదిలో అడుగుపెట్టేను. అడుగుల చప్పుడు విని, ముందు కళ్యాణి నన్ను చూసి కెవ్వుమంది. ఆ కేక విని కరియప్ప గాభరాగా ఇటు తిరిగేడు. అంతే! గుడ్లు తేలవేసి అలా చూస్తూ ఉండిపోయేడు.

"సన్యాసులవారికి వందనాలు! మీవంటి మహానుభావుల వల్లే ఈనాడు కాషాయవస్త్రాల విలువ దిగజారిపోయింది. ఆల్ రైట్ మిస్టర్ కరియప్పా! నీ అమోఘమైన పథ

కాన్ని మెచ్చుకోకుండా ఉండలేను. కానీ, అనాదినించీ ఈనాటివరకూ దుష్టుల కుతంత్రాలన్నీ చివరిదశలో ఇలా శిథిలమవుతూనే వున్నాయి. ఇది దైవనిర్ణయం కాబోలు. సో, మిస్టర్ హారీంద్రనీ, నీ తమ్ముడు బసవప్పనీ, ఆర్ముగాన్నీ, ఎల్లోఫ్లవర్నీ హత్యజేసిన నేరంకింద మీ ఇద్దర్నీ అరెస్ట్ జేస్తున్నాను!" అన్నాను జేబులోంచి కఫ్స్ తీస్తూ. ఈలోగా డేవిడ్ బాల్కనీగుండా లోనికి ప్రవేశించేడు.

కరియప్ప నవ్వేడు. విరగబడి నవ్వేడు. "పూర్ ఇన్‌స్పెక్టర్! ఆ హత్యలు నేనే జేసినట్టు నీ దగ్గిర ప్రూఫ్ ఏమిటి? కోర్టులో ఎలా ఋజువు జేస్తావ్?" అన్నాడు ఎగతాళిగా.

అతనిలాగే ఈసారి నేనూ నవ్వవలసి వచ్చింది. నవ్వుతూ కోటుజేబులోంచి నా సిగరెట్ కేస్ తీసేను. "ప్రూఫ్ కావాలా? ఇంద, చూడు!" అంటూ అందులో ప్రత్యేకంగా అమర్చబడి వున్న బటన్ వత్తేను. అది మేడిన్ జర్మన్ సిగరెట్ కేస్ కమ్ టేప్ రికార్డర్!

బటన్ పుష్ జెయ్యగానే టేప్ రికార్డర్, రీ సౌండ్ జెయ్యసాగింది. అంతవరకూ గదిలో జరిగిన సంభాషణంతా కంఠాలతో సహా పూర్తిగా వినిపించసాగింది. వింటున్న కరియప్ప ముఖంలో సన్నసన్నగా చమట పట్టసాగింది!

7

"ఈ కేసు ఇలా ముగుస్తుందని నేను ఊహించలేదు!" అన్నాడు సార్జంట్ డేవిడ్.

"నిజమే! నేనూ ఊహించలేదు. కరియప్ప అరెస్ట్‌తో కేసు అసలు స్వరూపం బయటపడింది. నిజానికి ఆర్ముగం జైలునించి తప్పించుకున్నాడేగానీ, ఎవ్వర్నీ హత్య జెయ్యలేకపోయేడు. హారీంద్రనీ, బసవప్పనీ చంపింది కరియప్పే!

తన చెల్లెలు పంకజం రాసిన ఉత్తరం చూసి, ఆమెకి హరీంద్ర జేసిన తీరని ద్రోహానికి తగిన శిక్ష విధించాలని, ఆర్ముగం జైలునించి తప్పించుకున్నాడు. విచిత్రం ఏమిటంటే, వాడు జైలునించి బయటపడకముందే కరియప్ప హరీంద్రని చంపేడు. దానికి కారణం హరీంద్ర తన ప్రియురాలు కళ్యాణిని ముందు మాయమాటలతో మోసం జేసి చెరచడమే! అదేరాత్రి కరియప్ప పనిలో పనిగా బసవప్పనీ చంపేడు. దానికి కారణం ఆస్థి!

తరవాత, తెలిసింది కరియప్పకి ఆర్ముగం జైలునించి తప్పించుకున్నట్లు. పాత పగతో వాడు తమని ఎక్కడ మట్టుబెడతాడో అని, వాడు తమని చంపక ముందు, తానే వాణ్ణి యమపురికి పంపించాలని ప్లాన్ వేసేడు. ఆర్ముగం జైలునించి బయటపడి తన ప్రియురాలు ఎల్లో ఫ్లవర్ ఇంట్లో ఉండివుంటాడని ఊహించి, తనకి తోడుగా కళ్యాణిని వెంటబెట్టుకుని ఎల్లో ఫ్లవర్ ఇంటికి వెళ్ళేడు. ప్రియురాలితో పడగ్గదిలో పడుకున్న ఆర్ముగాన్నీ, ఎల్లోఫ్లవర్నీ చంపి, అదే సమయంలో అక్కడికి జేరుకున్న నన్ను స్పృహ పోగొట్టి పారిపోయేడు.

నాకు ఆర్ముగంమీద విపరీతమైన జాలి కలుగుతోంది. రౌడీ అయినా, వాడు తన చెల్లెలు పంకజాన్ని ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించేవాడుట. ఆమెని సుఖపెట్టడానికే అన్ని వక్రమార్గాలతో డబ్బు సంపాదించేవాడుట. చివరికి ఆమెకోసమే జైలుపాలయ్యేడు...ఏది ఏమైనా, కేసు మాత్రం నాకు మంచి థ్రిల్ నిచ్చింది!'' అన్నాను పూర్తయిన సిగరెట్ని ఏష్ట్రేలో నొక్కుతూ.

-: ఐపోయింది :-